

★
Referat zastępcy przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR
Ł. P. Berii
wygłoszony na uroczystym posiedzeniu Moskiewskiej Rady Delegatów w 34 rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej — zamieszczamy na stronie II-giej.
★

Głos KOSZALIŃSKI

Cena 15 gr
Stron 6
Wydanie A

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 291 (912) KOSZALIN, CZWARTEK 8 LISTOPADA 1951 r. ROK III

Naród polski gorąco pozdrawia narody Związku Radzieckiego z okazji XXXIV rocznicy Rewolucji Październikowej

DO
TOWARZYSZA N. M. SZWERNIKA
PRZEWODNICZĄCEGO
PREZYDIUM RADY NAJWYŻSZEJ
ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNYCH
REPUBLIK RADZIECKICH
MOSKWA

Z okazji 34 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej proszę przyjąć, Towarzyszu Przewodniczący, najgorętsze pozdrowienia narodu polskiego i moje własne dla narodów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Prezydium Rady Najwyższej ZSRR i dla Was osobiście.

Naród polski zawdzięcza swe wyzwolenie Wielkiej Rewolucji Październikowej oraz historycznemu zwycięstwu Związku Radzieckiego nad hitleryzmem. Dziś w oparciu o wszechstronną i bezinteresowną pomoc wielkiego Kraju Rad i umacniając swą niezłomną przyjaźń z niezwykłym Związkiem Radzieckim, Polska kształtuje swoją lepszą przyszłość, buduje podstawy socjalizmu.

W dniu święta Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich naród polski życzy bratnim narodom radzieckim dalszych zwycięstw we wspaniałej budowie komunizmu i umacnianiu potęgi swej wielkiej ojczyzny — ostoji pokoju i postępu, nadziei pokój miłujących narodów świata.

BOLESŁAW BIERUT

DO
TOWARZYSZA J. W. STALINA
PRZEWODNICZĄCEGO RADY MINISTRÓW
ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNYCH
REPUBLIK RADZIECKICH
MOSKWA — KREML

W 34 rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej przesyłam Wam, Towarzyszu Premierze oraz narodom Związku Radzieckiego, w imieniu Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i własnym najserdeczniejsze życzenia dalszych sukcesów w umacnianiu i rozwijaniu dzieła, które zrodzone z wielkich dni Października jest dziś nadzieją i otuchą wszystkich ludzi, którzy pragną pokoju i o niego walczą.

Dzięki Wielkiej Rewolucji Październikowej, dzięki historycznemu zwycięstwu narodów radzieckich nad hitleryzmem oraz dzięki nieustannej i wszechstronnej pomocy Związku Radzieckiego — naród polski może dziś rozwijać wszystkie swe siły gospodarcze i kulturalne, budując nowy ustrój oparty na sprawiedliwości społecznej, umacniając tym samym swoją niepodległość.

Budownictwu pokojowemu i obronie pokoju przed zakusami imperialistycznych agresorów naród polski poświęca wszystkie swe siły, by wspólnie z innymi pokojowymi narodami, pod przewodnictwem wielkiej ojczyzny socjalizmu, kroczyć ku szczęśliwej przyszłości.

JÓZEF CYRANKIEWICZ

DO
TOWARZYSZA A. J. WYSZYŃSKIEGO
MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH
ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNYCH
REPUBLIK RADZIECKICH
MOSKWA

Z okazji 34 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej przesyłam Wam, Towarzyszu Ministrze, najserdeczniejsze pozdrowienia i życzenia dalszej owocnej pracy w walce o pokój i przyjaźń między narodami.

Polska — tak jak dotychczas — dołoży wszystkich sił, aby pokój zwyciężył wojnę. Gwarancją naszego zwycięstwa jest fakt, że ruch pokoju obejmuje setki milionów obrońców na całym świecie i wciąż rośnie; że prowadzi mu potężny Kraj Rad i Chorążcy Pokoju — Wielki Stalin.

STANISŁAW SKRZESZEWSKI

Uroczyste posiedzenie Moskiewskiej Rady Delegatów z okazji XXXIV rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej

MOSKWA (PAP). Dnia 6 bm. odbyło się w Moskwie w sali Teatru Wielkiego uroczyste posiedzenie Moskiewskiej Rady Delegatów Ludu Pracującego wspólnie z przedstawicielami organizacji partyjnych i społecznych oraz Armii Radzieckiej, poświęcone obchodowi

wi 34 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

Gmach Teatru Wielkiego jest świetnie przybrany. Na jego froncie widnieją portrety Marksa, Engelsa, Lenina i Stalina. Nad gmachem teatru powiewają sztandary 16 republik związkowych. Odświętnie udekorowana jest również sala teatru. W głębi sceny, przybranej świeżymi kwiatami, widnieją portrety Lenina i Stalina. Na pisycy na wielkich transparentach gloszą: „Niech żyje wódz narodu radzieckiego — Wielki Stalin!”, „Niech żyje 34 rocznica Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej!”

Burliwymi oklaskami powitali uczestnicy posiedzenia — robotnicy przedsiębiorstw stołecznych, uczeni, artyści, żołnierze Armii Radzieckiej — jawienie się w prezydium kierowników partii bolszewickiej i rządu radzieckiego — Malenkowa, Berie, Woroszyłowa, Mikołajowa, Bułganina, Kaganowicza, Andrejewa, Chruszczowa, Szwerownika, Susłowa, Ponomarenko i Szkiriatowa.

Uroczyste rozbrzmiewają dźwięki hymnu Związku Radzieckiego. Jednomyślnie wśród burliwych oklasków wybrano

do prezydium honorowego Biura Politycznego KC WKP(b) z wodzem narodu radzieckiego i całej postępowej ludzkości — Stalinem na czele.

Referat z okazji 34 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej wygłosił zastępca przewodniczącego Ra-

dy Ministrów ZSRR — Beria (tekst referatu podajemy oddzielnie).

W atmosferze ogromnego entuzjazmu uchwalono tekst depeszy powitalnej do wodza narodu radzieckiego i całej postępowej ludzkości — Józefa Stalina.

URUCHOMIENIE FABRYKI SAMOCHODÓW OSOBOWYCH NA ŻERANIU

W dniu 6.11 1951 r. odbyło się z udziałem przedstawicieli Rządu, Partii i organizacji społecznych uroczyste uruchomienie pierwszej w Polsce Fabryki Samochodów Osobowych na Żeraniu. Na zdjęciu: Goście oglądają pierwszy wóz, opuszczający fabrykę. (Patrz str. 6).

Odsłonięcie Pomnika Wdzięczności Armii Radzieckiej w Rzeszowie

RZESZÓW (PAP). W związku z 34 rocznicą Rewolucji Październikowej odbyło się w Rzeszowie uroczyste odsłonięcie Pomnika Wdzięczności Armii Radzieckiej. Pomnik ten ufundowany został przez społeczeństwo województwa rzeszowskiego.

Pomnik stanął na plantach przy ul. 1 Maja.

Na uroczystość odsłonięcia przybyli entuzjastycznie witani przez licznie zebranych mieszkańców Rzeszowa przedstawiciele Wojska Polskiego oraz delegacje z poszczególnych powiatów.

Uroczysta akademia w Warszawie w 34 rocznicę Wielkiej Rewolucji Socjalistycznej

WARSZAWA PAP. — Z inicjatywy Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, dnia 6 bm. w Teatrze Polskim w Warszawie odbyła się uroczysta akademia, poświęcona uczczeniu 34 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

Na akademii przybył przewodniczący KC PZPR Prezydent RP Bolesław Bierut, który zajął miejsce w łóżu honorowej wraz z wicepremierami H. Mincem i H. Chęłchowskim oraz szefem Kancelarii Cywilnej — min. Rybickim.

W akademii wzięli udział członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rady Państwa i Rządu RP, członkowie KC PZPR, przedstawiciele Wojska Polskiego, stronnicy politycznych, organizacji społecznych i młodzieżowych, przedstawiciele polskiego świata nauki, kultury i sztuki oraz liczni przodownicy pracy.

Na akademii obecni byli przedstawiciele dyplomatycznego ZSRR, Chin Ludowych, państw demokracji ludowej i NRD oraz przebywający w Polsce członkowie radzieckiej delegacji WOKS.

Akademii przewodniczył członek Biura Politycznego KC PZPR premier Józef Cyrankiewicz, obok którego zajęli miejsca za stołem prezydijskim członkowie KC PZPR — D. I. Zaikina, marszałek Sejmu Ustawodawczego RP, prezes ZSL W. Kowalski, członkowie Biura Politycznego KC PZPR: wicepremier A. Zawadzki, minister Obrony Narodowej, Marszałek Polski K. Rokossowski, min. J. Perelman, członek Rady Państwa R. Zambrowski, członek Rady

Państwa F. Józwiak, Z. Nowak i E. Ochab, członkowie KC PZPR F. Fiedler i Z. Modzelewski, członek Rady Państwa przewodniczący CKSD — W. Barcikowski, sekretarz KW PZPR — W. Wicha i członek KC PZPR, przewodniczący Prezydium Stołecznej Rady Narodowej — J. Albrecht. W prezydium zasiadli również członkowie przedstawiciele organizacji społecznych oraz stołeczni przodownicy pracy.

Akademii zagała premier Józef Cyrankiewicz, mówiąc m. in.: „Naród nasz — budując swoją przyszłość własnymi rękami, wyzwoliwszy się spod ucisku obszarników i kapitalistów, korzystając z pomocy i doświadczeń pierwszego Kraju Socjalizmu — widzi jasno, że sztandar Socjalistycznej Rewolucji Październikowej jest symbolem suwerenności narodów i bezpieczeństwa przed imperialistyczną agresją, symbolem pokoju i szczęśliwej przyszłości.

Dlatego to w 34 rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej naród nasz budujący swoją przyszłość pod przewodnictwem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i jej przewodniczącego tow. Bolesława Bieruta — z taką serdecznością zwraca swe uczucia ku pierwszemu Krajowi Socjalizmu, ostoji pokoju i suwerenności narodów, Związkowi Radzieckiemu, ku czło-

wiekowi, którego imię jest symbolem nowej epoki, ku wodzowi obozu pokoju — wielkiemu przyjacielowi narodu polskiego — towarzyszowi Józefowi Stalinowi.

Słowa premiera Józefa Cyrankiewicza wywołują długotrwały entuzjazm.

Następnie przemawia członek Biura Politycznego KC PZPR wicepremier Aleksander Zawadzki.

(Przemówienie podajemy osobno).

Raz po raz przerywają obecni słowa wicepremiera gorącymi oklaskami. Po przemówieniu zrywa się długie, nie milknąca owacja na cześć Józefa Stalina i Prezydenta RP Bolesława Bieruta.

Serdecznymi, długotrwałymi oklaskami przyjmują uczestnicy akademii wstępującego na trybunę charge d'affaires ZSRR D. I. Zaikina.

(Przemówienie podamy w następnym numerze).

Przemówienie przyjmują obecni gorącymi oklaskami. Wzniesione przez mówcę okrzyki na cześć chorążego pokoju Józefa Stalina, na cześć PZPR i jej przewodniczącego Bolesława Bieruta, na cześć przyjaźni polsko - radzieckiej i 34. Rocznicy Wielkiej Rewolucji, zamieniają się w długotrwałą owację.

Zrywa się nowa fala entuzjazmu, gdy na trybunę wstępuje przewodniczący rady zakładowej FSO na Żeraniu — Daderko i melduje, że dnia 6 bm. o godz. 14 opuścił taśmę pierwszy samochód osobowy „M-20 Warszawa”. Obok mów

cy stoja odznaczeni orderem „Sztandar Pracy” II klasy produkujący ludzie Żerania, członkowie przodownicy pracy: Karczowski, Woźniak i Lichtenstajni oraz sekretarz Komitetu Partyjnego PZPR — Brocho i naczelny dyrektor fabryki — inż. Halak.

„Dzięki bezcennej pomocy — mówi m. in. Daderko — z którą przyszedł nam Związek Radziecki — konstruktorzy, inżynierowie i technicy radzieccy, dzięki wielkiej ofiarności i wysiłkom patriotycznej i świadomej swych zadań załogi — zobowiązania nasze wykonaliśmy. Pomni wskazań Towarzysza Prezydenta RP Bolesława Bieruta nie będziemy oszczędzili sił dla pełnej realizacji planów w imię zwycięstwa sprawy pokoju i socjalizmu”.

Mocno podejmują zgromadzeni okrzyki mówcy: „Niech żyje wielki Związek Radziecki i Jego wódz Józef Stalin”.

„Niech żyje nasz Prezydent Towarzysze Bolesław Bierut”. W odpowiedzi Prezydent RP wznosi, gorąco podchwycony okrzyk: „Niech żyje załoga Żerania”.

Długo nie milkną owacje.

Orkiestra gra Międzynarodówkę, której słowa podchwyciła wszyscy zebrani.

W części artystycznej akademii wzięli udział znakomici artyści radzieccy, bawiący w Polsce, członkowie zespołu polskiego orkiestra Filharmonii Warszawskiej.

Referat zastępcy przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR Ł. P. Berii na uroczystym posiedzeniu Moskiewskiej Rady Delegatów w XXXIV rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej

Towarzysze!

Narody Związku Radzieckiego czczą dzisiaj 34. Rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej, promienionej geniuszem Lenina, Rewolucji, która utworzyła ludzką drogę do nowego, socjalistycznego świata. Każdy rok przebyty na tej drodze przynosi naszej ojczyźnie nowe sukcesy.

Cała działalność partii bolszewickiej i rządu radzieckiego w okresie między 83 i 34. Rocznicą Rewolucji Październikowej, jak również w ciągu całego czasu od śmierci Wielkiego Lenina, znajdowała się pod mądrym kierownictwem naszego wodza towarzysza Stalina. Towarzysz Stalin z genialną przenikliwością orientuje partię i naród w najbardziej skomplikowanych zjawiskach wewnętrznego i międzynarodowego życia i nakreśla perspektywy dalszego rozwoju. Niewyczerpana energia Towarzysza Stalina w codziennym kierownictwie zarówno wielkimi jak i małymi sprawami, jego umiejętność określenia głównych zadań państwa radzieckiego i kierowania wszystkimi na szczył ku ich rozwiązaniu — zapewnia narodom Związku Radzieckiego wielkie zwycięstwa w dziele budownictwa komunizmu.

Miniony rok 1950 był rokiem zakończenia pierwszej pięcioletki powojennej. „Ludzie radzacy i wszyscy nasi przyjaciele zagranicą dowiedzieli się z radością, że powojenny 5-letni plan odbudowy i rozwoju gospodarki narodowej ZSRR, o którego realizację, naród nasz musiał walczyć w trudnych warunkach zablizniania ciężkich ran zadanych wojną, został pomyślnie wykonany. Jest to niewątpliwie nowe wielkie zwycięstwo narodu radzieckiego, dzięki któremu wzrosła jeszcze bardziej potęga naszego państwa socjalistycznego”.

Sukcesy budownictwa pokojowego doprowadziły do dalszego podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia mas pracujących.

W dziedzinie polityki zagranicznej Związek Radziecki prowadził nadal nieustanną walkę o pokój, co podniosło jeszcze wyżej jego autorytet międzynarodowy.

W ciągu ostatniego roku zarysowały się na całym świecie jeszcze ostrzejsze dwa bieguny — dwa ośrodki ciężenia. Z jednej strony Związek Radziecki stojący na czele obozu socjalizmu i demokracji, jako ośrodek ciężenia wszystkich sił postępowych, walczących o zapobieżenie nowej wojnie i o utrwalenie pokoju, o prawo narodów do samodzielnego urzędowania swego życia. Z drugiej strony — Stany Zjednoczone, stojące na czele obozu imperializmu, jako ośrodek ciężenia agresywnych i reakcyjnych sił całego świata, dążących do rozpętania nowej wojny światowej w celu ograbienia i ujarznienia innych narodów.

W obozie socjalizmu i demokracji miniony rok był rokiem dalszego wzrostu i zespolenia sił, rozwoju ekonomiki i kultury oraz podniesienia stopy życiowej mas pracujących. Narody krajów nowej demokracji, wielki naród chiński, które

wydarły swe losy z rąk ciemiężców imperialistycznych przy braterskiej pomocy narodów Związku Radzieckiego, budują radośnie i pewnie nowe życie socjalistyczne.

W obozie imperializmu miniony rok był rokiem nowego zaostrzenia się sprzeczności wewnętrznych i zewnętrznych, dalszego pogłębienia ogólnego kryzysu i osłabienia systemu kapitalistycznego, podporządkowania całej ekonomiki zbrodni, czym celem przygotowania wojny i bezlitosnego ataku na żywotne interesy mas pracujących.

NOWE SUKCESY BUDOWNICTWA POKOJOWEGO ZSRR

Dla naszego kraju rok 1951 jest rokiem dalszego rozwoju socjalistycznej ekonomiki i kultury. Robotnicy, kolchoźnicy i inteligencja, zajęci pokojową pracą twórczą dla dobra ojczyzny, walczą z ogromnym entuzjazmem o wykonanie i przekroczenie planów państwowych. Świadczą o tym wymownie ogłoszone w prasie listy patriotyczne do Towarzysza Stalina, w których pracownicy przemysłu, rolnictwa, transportu i budownictwa donoszą o swych zwycięstwach produkcyjnych i o nowych zobowiązaniach, jakie podjęli w ramach współzawodnictwa socjalistycznego.

Partia bolszewicka daje natchnienie i organizuje nasz naród do bohaterstwa kierując jego energią twórczą do jednego celu — zwycięstwa komunizmu. Wielkie idee Lenina — Stalina przenikają z dniem każdym głębiej do świadomości szerokich mas ludźi pracy, pomnażając ich siły i oświecając im drogę walki i zwycięstwa. Znajdują to wyraz w świadomym stosunku do pracy, w niewyczerpanej inicjatywie, w wykonywaniu obowiązków wobec społeczeństwa, wobec państwa. Oto źródło niezwykłej siły naszego ustroju, źródło nieustannych sukcesów naszej pracy.

Wyniki pracy w dziedzinie budownictwa gospodarczego w ciągu 10-ciu miesięcy bieżącego roku wskazują, że narodowy plan gospodarczy 1951 r. został niewykonany i przekroczony. W porównaniu z rokiem ubiegłym produkcja przemysłowa wzrosła o przeszło 15 proc. i przewyższy dwukrotnie produkcję przedwojenną roku 1940. Baza produkcyjna przemysłu wzrosła w porównaniu z 1950 r. o 12 proc.

Podniesienie poziomu uzbrojenia technicznego i kwalifikacji robotników oraz udoskonalenie organizacji produkcji umożliwiło zwiększenie wydajności pracy w przemyśle o 10%, w porównaniu z rokiem ubiegłym. Około dwóch trzecich przyrostu produkcji przemysłowej w roku bieżącym otrzymamy w wyniku zwiększenia wydajności pracy. To znaczy, że produkcja przemysłowa wzrosła u nas głównie dzięki podwyższeniu wydajności pracy.

Obniżka kosztów własnych produkcji — jak wskazywał nieraz Towarzysz Stalin — stała się wskaźnikiem jakości pracy przemysłu, jedno z najważniejszych źródeł akumulacji w gospodarce narodowej. Jest ono zarazem koniecznym warunkiem obniżki cen, a zatem wzrostu dobrobytu materialnego mas pracujących. W roku bieżącym plan w dziedzinie obniżki kosztów własnych wykonany zostanie z nadwyżką, co w samej tylko produkcji przemysłowej da 26 miliardów rubli oszczędności.

Wszystkie gałęzie ciężkiego i lekkiego przemysłu osiągnęły w tym roku poważne zwiększenie produkcji.

Wzrasta znacznie produkcja metali żelaznych. W porównaniu z rokiem ubiegłym sam tylko przyrost wytopu surowców wyniósł w tym roku 2.700 tysięcy ton, stali — około 4 milionów ton, walcówki — 3 miliony ton. Związek Radziecki wytapia obecnie tyle samo w

przybliżeniu stali co Anglia, Francja, Belgia i Szwecja łącznie. Nasi hutnicy wykorzystują teraz o wiele wydajniej wielkie piece i piece martenowskie. Już sama ta okoliczność sprawi, że w 1951 roku otrzymamy dodatkowo 1.300.000 ton surowców i 1.350.000 ton stali.

Niemniej znaczny jest wzrost produkcji metali nieżelaznych i rzadkich metali osiągnięty w bieżącym roku.

W hutnictwie żelaznym i w hutnictwie metali nieżelaznych wyrosły doskonale kadry robotników, pracowników inżynieryjno-technicznych i kierowników przedsiębiorstw, znających dobrze swój zawód i doskonalących nieustannie technikę produkcji.

Pomyślnie wykonywany jest plan wydobycia węgla. W ciągu ostatnich kilku lat coroczny przyrost wydobycia węgla wynosi przeciętnie 24 miliony ton. Przemysł węglowy ZSRR nie tylko zaspokaja obecnie potrzeby naszego kraju, lecz zapewnił stworzenie niezbędnych rezerw.

Przeprowadzona w ostatnich latach renowacja techniczna przemysłu węglowego pozwoliła na całkowitą mechanizację takich ciężkich i pracochłonnych robót, jak wręb, urobek i odstawa węgla ze ścian, jak również transport podziemny i załadunek węgla do wagonów kolejowych.

Rząd radziecki i osobiście Towarzysz Stalin wykazują stałą troskę o to, aby jak najbar dziej ułatwić pracę górników i polepszyć warunki ich bytu. W odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, gdzie górniczy ludźmi najbardziej uciskany i pokrzywdzony, w państwie radzieckim górnicy otoczeni są opieką i szacunkiem. Robotnicy przemysłu węglowego, jeśli chodzi o zarobki, zajmują pierwsze miejsce wśród robotników innych gałęzi. W rezultacie mamy stałe, wykwalifikowane kadry górników, które zapewniają pomyślny rozwój przemysłu węglowego.

Jeszcze poważniejsze są osiągnięcia naszego przemysłu naftowego. W ciągu szeregu ostatnich lat roczny wzrost wydobycia ropy naftowej wyniósł u nas 4,5 miliona ton. W roku bieżącym plan wydobycia ropy naftowej będzie wykonany z nadwyżką. W rezultacie wykonania wielkiego programu wierceń poszukiwawczych wykryto w nowych okęgach bogate złoża ropy naftowej oraz znacznie wzrosły zbadane, możliwe do eksploatacji zapasy ropy naftowej.

Na wielką skalę prowadzone są roboty w zakresie budowy i rozbudowy zakładów przemysłu naftowego. Same tylko zakłady nowe, wyposażone w przelazny sprzęt produkcyjny krajowej, które uruchamiały w roku bieżącym, mogą przerabiać 6 milionów ton ropy naftowej rocznie.

Można z całą pewnością stwierdzić, że postawione przez towarzysza Stalina zadanie — doprowadzenia wydobycia ropy naftowej do 80 milionów ton rocznie — zostanie wykonane przed terminem.

Duże sukcesy osiągnięto w dziedzinie elektryfikacji naszego kraju. W roku bieżącym wyprodukowane zostanie 104 miliardy kWh energii elektrycznej, co przekracza łączną produkcję energii elektrycznej Anglii i Francji. Sam tylko roczny wzrost produkcji energii elektrycznej wyniósł w roku bieżącym przeszło 13 miliardów kWh, co przekracza siedmiokrotnie całą produkcję energii elektrycznej w Rosji przedrewolucyjnej.

W roku bieżącym jeszcze potężniej rozwinięto się budownictwo nowych elektrowni. Łączna moc elektrowni i nowych agregatów, oddawanych do użytku w roku 1951, wyniósł około 3 milionów kilowatów, co w przybliżeniu dorównuje pięciu elektrowniom, wielkością Dnieprzesu.

Z roku na rok rośnie nasz przemysł chemiczny. Znacznie

zwiększyła się produkcja nawozów sztucznych, a produkcja trujących chemikaliów organicznych do walki ze szkodnikami rolnymi i chwastami, w porównaniu z rokiem 1950 prawie podwoiła się. Produkcja kauczuku syntetycznego wzrosła w porównaniu z rokiem ubiegłym o 20 proc. Pracownicy przemysłu chemicznego, ściśle współpracując z uczonymi radzieckimi, osiągnęli poważne sukcesy w rozwiązaniu doniosłych problemów technicznych w dziedzinie chemii.

Nasz rozwój gospodarczy byłby nie do pomyślenia bez stałego rozwoju i doskonalenia rodzimego przemysłu budowy maszyn — podstawy postępu technicznego całej gospodarki narodowej.

Globalna produkcja przemysłu budowy maszyn wzrosła w porównaniu z rokiem ubiegłym o 21 proc. Produkcja najważniejszych rodzajów sprzętu energetycznego dla elektrowni wzrosła dwu — trzykrotnie. W roku bieżącym produkujemy turbiny parowe o mocy 150 tysięcy kilowatów. Turbina takiej mocy powstaje po raz pierwszy na świecie, co świadczy o dojrzałości nauki i techniki radzieckiej. W porównaniu z rokiem 1950 produkcja sprzętu dla przemysłu naftowego wzrosła blisko dwukrotnie. Przemysł budowy maszyn produkując w roku 1951 przeszło 400 nowych typów maszyn i mechanizmów.

Nasi budowniczości maszyn mają uzasadniony tytuł do dumy z sukcesów w produkowaniu niezwykłe skomplikowanej, nowoczesnej aparatury: aparatów geofizycznych, elektromechanicznych, elektronowych, elektrycznych aparatów próżniowych innych precyzyjnych przyrządów.

Dzięki pomyślnemu rozwojowi przemysłu i wzrostowi produkcji surowców rolniczych znacznie zwiększa się produkcja towarów masowego spożycia. W roku bieżącym, z inicjatywy towarzysza Stalina rząd podjął kroki, zmierzające do zwiększenia produkcji artykułów spożywczych i towarów przemysłowych ponad poziom przewidziany w planie rocznym. Dzięki temu ludność otrzymała więcej niż w roku 1950 towarów przemysłowych i artykułów spożywczych, a mianowicie: tkanin — o 24 proc., wyrobów dziewiarskich — o 35 proc., obuwia — o 12 proc., mięsa i przetworów mięsnych — o 20 proc., przetworów rybnych — o 8 proc., tłuszczów roślinnych — o 35 proc., masła — o 8 proc., cukru — o 24 proc., herbaty — o 38 proc., towarów wyższej konsumpcji: rowerów — prawie dwa razy więcej, odbiorników radiowych — o 25 proc., zegarków — o 1 proc., aparatów fotograficznych — o 39 proc., maszyn do szycia — o 28 proc., mebli — o 44 proc. Przemysł nasz rozpoczyna już masową produkcję aparatów telewizyjnych, lodówek, maszyn do prania i innych maszyn do użytku domowego.

Jak widać, przemysł nasz ma poważne osiągnięcia. Nie powinniśmy jednak zapominać również o niedociągnięciach w pracy poszczególnych przedsiębiorstw, które wskutek złej organizacji produkcji i słabego wykorzystania nowoczesnej techniki nie wykonują zadań w zakresie podniesienia wydajności pracy i obniżki kosztów własnych, dopuszczają do nadmiernego zużycia surowców i paliwa oraz do strat z powodu brakorobstwa. Usunięcie tych niedociągnięć umożliwiłoby uzyskanie dodatkowych poważnych oszczędności.

Poszczególne przedsiębiorstwa, wykonując i przekraczając globalny plan produkcji, nie zawsze wykonują ustalone przez plan państwowy zadania w dziedzinie produkcji poszczególnych ważnych artykułów. Kierownicy tych przedsiębiorstw chcą wiodocnie ułatwić sobie pracę i produkują te towary, które wymagały mniejszego wysiłku i zabiegów. Czas już, aby zrozumie-

li, że państwu potrzebne jest nie każde wykonanie i przekroczenie planu, lecz tylko takie, które zapewniają gospodarce narodowej potrzebną jej produkcję.

W naszej gospodarce socjalistycznej każdy kierownik, duży czy mały, odcinka pracy powinien stawiać interesy państwa ponad wszystko i ściśle przestrzegać dyscypliny państwowej. Należy zdecydowanie wypełnić wciąż jeszcze dające się zaobserwować „poszczególnych działaczy gospodarczych wako resortowe, podejście do sprawy, co szkodzi interesom naszej planowej gospodarki”.

Rok bieżący cechował dalszy rozwój naszego rolnictwa socjalistycznego. Zwiększone wyposażenie techniczne rolnictwa i lepsza organizacja pracy dały możliwość w roku bieżącym przeprowadzić sprzęt zboża o wiele szybciej i zapobiec w znacznym stopniu stratom w ziarnie. Kolchozy i sowchozy zebrali zboże wysokiej jakości, przedterminowo wykonywali zobowiązania z tytułu dostaw zboża dla państwa oraz zapewniły zapasy ziarna na zasiew. W ciągu ostatnich paru lat globalny urodzaj zbóż corocznie przekracza 7 miliardów pudów.

Bawełny i buraka cukrowego zbierzemy w roku bieżącym więcej niż w roku ubiegłym. Kraj nasz zbiera obecnie więcej bawełny, aniżeli znane ze swej uprawy bawełny Indie, Pakistan i Egipt razem wzięte.

Kolchozy i sowchozy walcą pomyślnie o zrealizowanie stalinowskiego programu rozwoju socjalistycznej hodowli bydła. W globalnym pogłowiu bydła dominującą rolę odgrywa obecnie hodowla bydła stanowiącej własność społeczną kolchozów i sowchozów. Rozszerzenie bazy paszowej nadal pozostaje niezwykle ważnym zadaniem w dziedzinie hodowli bydła.

Rolnictwo co roku otrzymuje od państwa znaczną ilość najnowszych maszyn. W bieżącym roku rolnictwo otrzyma 137 tysięcy traktorów w przełiczeniu na traktory o mocy 15 koni mechanicznych, 54 tysiące kombajnów zbożowych, w tym 29 tysięcy samobieżnych oraz 2 miliony innych maszyn rolniczych i sprzętu. Prowadzone są wielkie prace w dziedzinie elektryfikacji gospodarki rolnej. Wszystko to umożliwiła jeszcze większe zmechanizowanie zasadniczych prac w rolnictwie, ułatwienie pracy kolchoźników oraz podniesienie jej wydajności. Ośrodki maszynowo-traktorowe wykonują obecnie ponad 2/3 wszystkich robót polnych w kolchozach. W 1951 r. prawie cała orka w kolchozach została zmechanizowana, 3/4 zasiewów dokonuje się przy pomocy siewników, traktorowych ponad 60 procento obszaru kultur zbożowych uprzątnięto przy pomocy kombajnów. Prawie w całości zmechanizowane zostały wszystkie zasadnicze prace rolne w sowchozach.

Wzrasta nieustannie społeczny majątek kolchozów. Niepodzielny majątek kolchozów w ciągu ubiegłego tylko roku wzrósł o 11 proc. Konieczne jest, aby kolchoźnicy nadal wzmacniali i rozwijali wszelkimi sposobami gospodarke społeczną — podstawę dalszego rozwoju kolchozów i wzrostu materialnego dobrobytu kolchoźników.

Wraz z przemysłem i rolnictwem wzrasta również nasz transport kolejowy, rzeczny i morski. W roku bieżącym ośrodek ładunku na kolejach wzrasta o 11 proc. Nawiasem mówiąc te 11 proc. wzrostu równa się prawie całemu rocznemu obrotowi ładunku na kolejach Anglii i Francji razem wziętych. Przewóz ładunków transportem rzeczonym wzrasta o 12 proc., a transportem mor

skim — o 7 proc. Dalszym za daniem licznej armii naszych pracowników transportu pozostaje wciąż jeszcze przyspieszenie obrotów wagonów i lepsze wykorzystanie całego ruchomego taboru kolejowego, rzeczno-go i morskigo.

Kraj nasz realizuje szeroki program budownictwa. Rozmiary budownictwa inwestycyjnego z każdym rokiem powiększają się. Państwowe inwestycje w roku bieżącym przekraczają dwu i półkrotnie inwestycje w przedwojennym roku 1940-tym.

Inwestycje budowlane otrzymują coraz więcej maszyn i urządzeń mechanicznych, poprawiło się ich zaopatrzenie w materiały budowlane. W 1951 roku znacznie wzrosła ilość kopacek mechanicznych, spychaczy i buldożerów. Produkcja cementu wzrosła w ciągu roku o 2 miliony ton. Zwiększa się znacznie produkcja cegły, tucznia, rur żeliwnych i kamionkowych oraz innych materiałów budowlanych. Nasi budowniczości osiągnęli pewne sukcesy w dziedzinie obniżenia kosztów i skrócenia terminów budowy. Mają oni jednak jeszcze wiele do zrobienia. Trzeba przede wszystkim zaprowadzić należyty porządek w organizacji pracy na placach budowy, wykorzystywać bardziej wydajnie maszyny budowlane, lepiej organizować pracę i znacznie obniżyć koszty nieprodukcyjne, należy usunąć istniejące wciąż jeszcze w projektach i kosztorysach zbędne pozycje podążające budowę.

Szczególne miejsce w naszym budownictwie zajmują — jak wam wiadomo — obrzynie budowy hydrotechniczne, wznoszone na Woldze, na Dnieprze, na Amurze, Darii. Budowle te nie mają równych sobie w świecie, zarówno pod względem wielkości, jak i pod względem tempa budowy. Ustalono przez rząd plany pracy na r. 1951 są na wszystkich budowlach pomyślnie wykonywane i przekraczane.

Już w 1952 r. oddana będzie do użytku pierwsza z tych budowli — droga wodna łącząca Wolgę z Donem. Z chwilą otwarcia tej drogi wodnej połączone zostaną w jeden system żeglujki wszystkie morza europejskiej części ZSRR.

W wyniku realizacji tych gigantycznych hydrotechnicznych budowli rozwiązane zostaną wielkie problemy gospodarki narodowej. Same tylko nowo zbudowane elektrownie będą dostarczały corocznie 22 i pół miliarda kWh taniej energii elektrycznej, co równa się prawie całej rocznej produkcji energii elektrycznej we Włoszech. Rozszerzenie zasranych i nawadnianych obszarów umożliwi dodatkową produkcję roczną 3 milionów ton surowej bawełny, co stanowi przeszło jedną trzecią przeciętnej rocznej produkcji bawełny w Stanach Zjednoczonych, pół miliarda pudów pszenicy 30 milionów pudów ryżu i 6 milionów ton buraka cukrowego. Pogłowiu bydła rogatego w tych rejonach wzrosło o 2 miliony krów, a owiec o 9 milionów.

Wznoszenie tych budowli rozpoczęto z inicjatywy Towarzysza Stalina, który przejął i rozkwit naszej ojczyzny, o ułatwienie pracy i polepszenie warunków bytu ludźi radzieckich. Inicjatywa Towarzysza Stalina spotkała się z gorącym poparciem całego naszego narodu, który szczerze nazwał te budowle wielkimi, stalinowskimi budowlami komunizmu. W przeciwieństwie do krajów kapitalizmu, gdzie celem produkcji jest zysk i wzbogacenie garstki wyzyskiwaczy, w naszym kraju interesy ludźi pracy leżą u podstaw rozwoju całej gospodarki narodowej.

Idee Wielkiego Października wiodą dziś 800 milionów ludzi do nieugiętej walki o pokój na całym świecie

Przemówienie wicepremiera tow. Aleksandra Zawadzkiego na uroczystej akademii w Warszawie

Towarzysze!

Cały naród polski obchodzi uroczystość 34 Rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. W obchodzie sławnej rocznicy Wielkiego Października, ożywiłi uczniami głębokiej przyjaźni, przesyłamy bratnim narodom ZSRR gorące proletariackie pozdrowienia.

Przesyłamy gorące braterskie pozdrowienia organizatorce historycznych zwycięstw i osiągnięć narodów radzieckich, przewodniczącemu rodzinnemu ruchowi robotniczego — wielkiej partii bolszewickiej — partii Lenina — Stalina. (gorące oklaski).

Przesyłamy wyrazy czci i oddania umiłowemu nauczycielowi i wodzowi mas pracujących całego świata, wielkiemu Chorążemu Pokoju i przyjacielowi naszego narodu — Towarzyszy Józefowi Stalinowi (gorące oklaski).

W sytuacji, w której amerykańscy agresorzy wyczerpali wszystkie siły, by rozpaść nową wojnę światową, rocznica powstania wielkiego Kraju Rad staje się dniem zmobilizacji sił pokoju i postępu do walki przeciwko tym nowym ludobójcom — gniebielom słabszych i małych narodów, mordercom koreańskich kobiet i dzieci — prezydentom do zbrojeckiego panowania nad światem.

Rewolucja Październikowa była pierwszym i przełomowym w historii zwycięstwem klasy robotniczej.

7 listopada 1917 r. skończyło się wszechwładztwo kapitalistycznych wyzyskiwaczy w świecie. Dzień ten otworzył nową epokę w dziejach ludzkości — epokę zwycięstw marksizmu — leninizmu, epokę Lenina — Stalina.

Powstałe w listopadzie 1917 r. w wyniku obalenia władzy kapitalistów i obszarników państwo socjalistyczne przystąpiło do obrzucenia energią do budowy nowego życia na gruncie założeń ekonomicznych, politycznych i kulturalnych, całkowicie przeciwstawnych tym, na jakich opierał się kapitalizm.

W ciągu 34 lat Związek Radziecki promieniuje jako wielkie źródło pokojowej pracy wyzwoleńców narodów. Swe narodziny zwiastował od świata dekret o pokoju i wieloletniem w życie prawa o samostanowieniu narodów. Ożywiłi pragnieniem zbudowania nowego, socjalistycznego życia ludzie radzieccy walczyli z nieporównanym bohaterstwem na polach bitew i na froncie pokojowego budownictwa przeciwko tym wszystkim siłom starego świata, które usiłowały to budownictwo zerwać i uniemożliwić.

Ustrój socjalistyczny, dzięki niewyczerpanym siłom, które wyzwala, wykazał niezłomną swą przewagę nad ustrojem kapitalistycznym. Wykazał, że socjalistyczna organizacja społeczna i państwa jest bez porównania wyższa i silniejsza niż kapitalistyczna. Najpotężniejsze mocarstwo kapitalistyczne — Stany Zjednoczone, podniosły w ciągu 20 lat (1929 — 1949) produkcję przemysłową o 50 proc. Drugie z rzędu mocarstwo imperialistyczne — Wielka Brytania podniosło w tym samym czasie swą produkcję zaledwie o 42 proc. ZSRR zaś rozwinął swą produkcję przemysłową w latach 1929—1949 o 762 proc. Po najstraszniejszej z wojen, która całym swym ciężarem spadła na barki narodu radzieckiego, ZSRR osiągnął już w 1950 r. wzrost produkcji przemysłowej w porównaniu z 1940 r. o 73 proc., podczas gdy planowany wzrost miał stanowić 48 proc. Ogłoszony przed kilkoma dniami komunikat Centralnego Związku Statystycznego ZSRR doniósł o nowym, wielkim sukcesie, o wykonaniu planu III kwartału 1951 r. w 103 proc., co oznacza wzrost produkcji w porównaniu z analogicznym okresem ubiegłego roku o 15 proc.

Dzisiaj ma właśnie 10 lat, gdy towarzysz Stalin wygłosił swe historyczne przemówienie w dniach grozy wojennej i bohaterstwa zmagania narodu radzieckiego i jego armii z na jeżdzącą hitlerowską na przedpolach Moskwy. Towarzysz Stalin zapowiedział wówczas, zwycięstwo potęgi wojennej napastników. Czyż wcielenie tych zapowiedzi w czyn w niepokonnym zwycięstwie ZSRR

wojskowych, przeznaczonych do napaści na milijony wolnościowych narodów. Logiczną tego konsekwencją, charakterystyczną istotą dażeń amerykańskiego imperializmu, jest fakt, że role atlantyckich szurmów wyznacza on neohitlerowskiemu Werhmachtowi i japońskiemu militarystom.

Amerykańscy podpalacze światła znów wyciągają na widownię złowieszce mary hitlerowskie, znów rzucają miliardy aby uzbudzić hitlerowskich żołdaków i SS-owskich oprawców, aby pchnąć ich przeciw Związkowi Radzieckiemu, przeciw Polsce i innym krajom demokracji ludowej.

Tym zbrodnictwem zakusom przeciwwstawiają się najlepsze siły w narodzie niemieckim, które walczą o zjednoczenie Niemiec na gruncie demokracji pokoju i dobrosąsiedzkich stosunków z innymi narodami. Wrazem tych sił jest powstanie, umacnianie się i rozwój Niemieckiej Republiki Demokratycznej, która po raz pierwszy w dziejach zdołała pod wałny przyjaźniowy współzycia narodu niemieckiego z narodem polskim.

Amerykańscy imperialiści chcą zgładzić światowe narody, chcą podważyć uczucia przyjaźni i miłości do kraju ojczyzny, do jego historii, tradycji i dorobku. Chcą zubożyć i okaleczyć życie narodów, sprowadzić wielowiekową ich kulturę do żałosnego poziomu „kultury” Wall-Street i Wild-Westu.

ZSRR, który dał całemu światu wzór rozwiązania kwestii narodowej w stosunku do narodów zamieszkujejących jego terytorium i który w imię zasady proletariackiego międzynarodowego bezprzykładnym heroizmem walczył o wyzwolenie narodów uciskanych przez hitlerowskich imperialistów, jest dziś najbardziej konsekwentnym obrońcą narodów, ich wolności, niezawisłości i suwerenności.

Przykład rozwoju socjalistycznych narodów ZSRR, przykład wspaniałego rozkwitu ich państwowości, gospodarki i kultury, przykład ich braterskiego współzycia i współpracy, wskazuje narodom świata, jakie perspektywy otwiera przed nimi socjalizm. Tylko pod kierownictwem klasy robotniczej i partii komunistycznych i robotniczych, tylko w walce z imperializmem, wielkie i małe narody mogą zrealizować swe słuszne dążenia dosłownego rozwoju i postępu, do równo uprawienia, do pokojowego współzycia i przyjaźni współpracy.

W każdej rocznicy Rewolucji Socjalistycznej gdy próbujemy ogarnąć myśl wielkość Października, z nową siłą brzmi dla nas słowa towarzysza Stalina:

„Zwycięstwo Rewolucji Październikowej oznacza zasadniczy przełom w historii ludzkości, zasadniczy przełom w losach dziejowych kapitalizmu światowego, zasadniczy przełom w ruchu wyzwoleńców proletariatu światowego, zasadniczy przełom w sposobach walki i formach organizacji, w życiu codziennym i tradycjach, w kulturze i ideologii mas wyzyskiwanych całego świata. Oto dlaczego Rewolucja Październikowa jest rewolucją o charakterze międzynarodowym, światowym. W tym również tkwi źródło głębokiej sympatii jaką darzą Rewolucję Październikową klasy uciskane wszystkich krajów widząc w niej ręką swego wyzwolenia.”

Wielkość zasięgu i historyczne znaczenie Rewolucji Październikowej przejawiały się z nową siłą po zakończeniu drugiej wojny światowej, po rozgromieniu przez Związek Radziecki imperializmu hitlerowskiego i japońskiego. Świat kapitalistyczny wyszedł z tej wojny poważnie uszczuplony w swym stanie posiadania i bar-

kiej jeszcze podważony w swych podstawach. Od tego czasu układ sił zmienia się dalej i ustawicznie na niekorzyść imperializmu. Idee Października wiodą dziś 800 milionów ludzi na niezmiernych przestrzeniach od Władywostoku i Tybetu po Łabę, w krajach, w których u władzy stoi już lud.

Narastający ruch narodowo-wyzwoleńczy w krajach zależnych takich jak Iran i Egipt uderza w najczulsze miejsce systemu imperialistycznego.

Klasa robotnicza w krajach kapitalistycznych, a przede wszystkim we Francji i Włoszech, na czele z zahartowanymi w bojach partiami komunistycznymi, jednoczy wokół siebie najszersze masy narodu i prowadzi je do walki o wolność i pokój, czerpiąc natchnienie z Wielkiego Października, a wiarę w swoje ostateczne zwycięstwo — ze zwycięstw i osiągnięć Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej.

Twórcze zastosowanie doświadczeń Wielkiego Października i budownictwa socjalistycznego w ZSRR, stało się źródłem zwycięstwa siły i rozkwitu krajów demokracji ludowej.

Strasliwy los Jugosławii, którą klika titowskich morderców i szpiegów przekształciła w amerykańską kolonię i w bazę wojenną dla atlantyckich agresorów, wskazuje jakie tragiczne następstwa sprowadza dla narodu, dla jego niezawisłości i bytu podła zdrada idei Października.

Partia nasza rozgromiła odchylenie prawicowo-nacjonalistyczne, reprezentowane przez klikę Gomulki — Spychalskiego, klikę, która usiłowała wykopać przepaść między Polską a Związkiem Radzieckim, odebrać nasz naród od źródła jego siły i rozwoju, od idei Października. Rozgromienie odchylenia prawicowo-nacjonalistycznego i jego reprezentantów było koniecznym krokiem na drodze rozwoju Polski do socjalizmu. Natężono masy ludowe wiarę w swoje siły i w słuszność drogi po jakiej idziemy.

Towarzysze!

Idee Października — źródło siły klasy robotniczej i mas ludowych we wszystkich krajach — są nam, Polskiej Klasie Robotniczej, polskiemu narodowi szczególnie bliskie i drogie. Dążenie i walka najbardziej świątecznych demokratów i rewolucjonistów polskich, szczególnie silnie łączą się z dążeniami i walkami wielkich demokratów i rewolucjonistów rosyjskich. Na naszej ziemi był i działał Lenin i Stalin. Z naszego narodu wyszedł Feliks Dzierżyński. Nasza klasa robotnicza zawarła bojowy sojusz z klasą robotniczą Rosji jeszcze przed kilkudziesięcioletni laty i sojuszowi temu pozostała wierna i w dni porażek i w dni zwycięstw.

Rewolucja Październikowa rozbiła kajdany naszej niewoli narodowej. Związek Radziecki pozostał niezachwianym przyjacielem naszego narodu w ciągu całego okresu międzywojennego, mimo, że reakcyjni rządy Polski przedwrzniętym czynili wszystko, by kraj na przekształcić w ośrodek wrogich machinacji przeciwko ZSRR. Związek Radziecki ofiarował Polsce swą pomoc, gdy nad nią zawisła groźba hitlerowskiego najazdu.

ZSRR przyniósł nam wolność spod hitlerowskiej okupacji i w ten sposób po raz drugi przywrócił naszemu krajowi niepodległość. Umożliwiło to realizację zdecydowanej woli polskiej klasy robotniczej wzięcia władzy w swe ręce, wzięcia na swe barki odpowiedzialności za teraźniejsze i przyszłe dzieje narodu, za doprowadzenie kraju do szczególnej przyszłości, do socjalizmu.

Na doświadczeniach WKP(b), na doświadczeniach radzieckich uczyli się i uczymy strategii i taktyki walki o budowanie socjalizmu w Polsce, kierując się wskazaniem i ra-

dami genialnego kontynuatora dzieła Lenina — towarzysza Stalina, (długotwałe gorące oklaski).

Dokonałiśmy już poważnego kroku naprzód w przekształceniu Polski w kraj przemysłowo-rolny. Dalsze szybkie uprzemysłowanie jest niezbędne, by Polska mogła rosnąć w siłę jako kraj niezależny i suwerenny. Byśmy się mogli przyczynić coraz wydatniej do obrony pokoju, byśmy mogli coraz pełniej zaspakajając rosnące wciąż materialne i kulturalne potrzeby człowieka pracy. Do nas stosują się w najbardziej bezpośredni sposób znamienne słowa towarzysza Stalina:

„Zapytują czasem, — mówią tow. Stalin — czy nie można zwolnić tempa, nieco powstrzymać ruchu tempa. Nie, nie można towarzysze, nie można zwalniać. Przeciwnie, w miarę możliwości należy je zwiększać... Zwolnić tempo, znaczy to pozostać w tyle. A ci, co pozostają w tyle są bici. A my nie chcemy być bici. Nie, nie chcemy.”

Uprzemysłowanie kraju stawia przed nami szereg tak trudnych problemów ekonomicznych, finansowych, technicznych i organizacyjnych, że możemy im poddać tylko dzięki zapalowi i ofiarności naszej klasy robotniczej i inteligencji, technicznej oraz bratniej pomocy socjalistycznego mocarstwa przemysłowego — Związku Radzieckiego.

Właśnie w rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej oddajemy do użytku wielkie zakłady przemysłowe, zbudowane przy pomocy radzieckiej — Fabryki Samochodów na Żeraniu i w Lublinie oraz kombinat włókienniczy w Piotrkowie. Szybkie tempo uprzemysłowania pozwala nam dźwignąć rozwój naszego rolnictwa, zwiększyć pomoc udzielaną mało i średniorolnym chłopom, popierać ich dążenia do przejścia na nową i wyższą torę gospodarki rolnej.

Miara naszych osiągnięć jest ustawiczny, poważny wzrost produkcji przemysłowej i stanu zatrudnienia. Nasz przemysł wielki i średni osiągnie w tym roku produkcję przekraczającą poziom przedwojennego 1938 roku o 168 proc. Ilość zaś zatrudnionych robotników i pracowników wzrosła w tym roku o dalsze pół miliona osób, osiągając 5 milionów 200 tysięcy wobec 2 milionów 700 tysięcy osób w 1938 roku.

Solidarność, współpraca i pomoc wzajemna określają nasze stosunki z ZSRR. One to sprawiają, że nasi robotnicy, chłopci, inteligencja i młodzież, wyjeżdżający do ZSRR na naukę i praktykę otrzymują tak serdeczną opiekę i pomoc. Dziesiątki delegacji o różnym składzie, w tej liczbie i szereg delegacji chłopskich gościło już w ZSRR. Uczestnicy tych delegacji mówią ze wzruszeniem o zyczliwości, jaką ich otacza w Kraju Rad, Radzieccy stachanowcy przemysłu i rolnictwa, nowatorzy produkcji, naukowcy, inżynierowie i majstrowie, po bratersku dzielą się swymi doświadczeniami z naszymi pracownikami nie tylko o siebie, w radzieckich przedsiębiorstwach i instytucjach, ale chętnie przyjeżdżają do nas, do naszych zakładów pracy, by przekazać nam swe umiejętności i doświadczenia. Jest to żywy wyraz stosunków nowego typu, jakie łączą ZSRR z krajami demokracji ludowej.

Związek Radziecki śpieszył nam z pomocą zawsze, ilekroć pomoc była nam potrzebna i dziś, gdy kraj nasz dotknięty jest posuchą, która dotknęła dale się we znaki na odłuku aprowizacyjny, wiemy, że z całą pewnością może nam liczyć na pomoc ZSRR. (gorące oklaski).

Nasze budownictwo odbywa się w warunkach zaostrzającej się walki klasowej. Wbrew machinacjom kulacko — spekulackim, wbrew wrogiej agitacji, która usiłuje wbić klin między chłopem a robotnika, krzepnie w Polsce Ludowej sojusz robotniczo-chłopski. Rośnie poczucie obywatelskie wśród chłopów pracujących, rośnie zrozumienie, że wykonywanie zobowiązań wobec własnego Państwa jest elementarnym, patriotycznym obowiązkiem. Toteż z każdym dniem rośnie liczba chłopów i gromad, które wypełniły swą zobowiązania.

Do walki o izolowanie wroga klasowego, o wytepienie wpływów imperialistycznych agentur, szkodników gospodarczych i dywersantów mobilizujemy wszystkie patriotyczne siły narodu.

Nasze Państwo ludowe, Państwo nowego typu, stanowiąc dziś istotne ogniwo światowego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu. Ustrój ludowy — demokratyczny, który umocnił i rozwinął się w naszym kraju, wyzwala tłumy nie przez przedwrzniętą państwu kapitalistów i obszarników uczucia patriotyczne ludu polskiego, budzi twórczą inicjatywę wszystkich żywych sił narodu, jest podwaliną do konywujących się wielkich przeobrażeń w naszym kraju, źródłem wzrostu jego siły i znaczenia w świecie.

Utrwaleniu osiągniętych ustrojów ludowo-demokratycznych w naszym kraju, ich prawemu uankcjonowaniu służą być może nowa konstytucja Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, do rozważania której powołany będzie cały naród.

Towarzysze!

34-ta Rocznicę Wielkiego Października jest przełomem sił bojowych obozu pokoju, demokracji i socjalizmu na całym świecie

Knują i spiskują ciemne siły imperializmu, usiłując ciągnąć ludzkosć wstecz. Amerykańscy imperialiści zbroją się i zbroją swoich satelitów.

Narody zagrożone przez te ludobójcze plany stają do coraz czynniejszej walki, a w walce tej przyświeca im gwiazda przewodnia — Kraj Wielkiego Października, Kraj Zwycięskiego Socjalizmu — Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Historia uczy, że im silniej się stawał Związek Radziecki, im wyżej podnosił sztandar walki o pokój, tym wyraźniejsza i bardziej stanowcza stawała się wola narodów w walce o pokój i postępek.

O sile i rozmachu ruchu obrońców pokoju świadczy olbrzymia cyfra — 562 miliony podpisów pod żądaniem zawarcia paktu między pięcioma mocarstwami.

Uważamy, że sprawą naszej ambicji narodowej jest wzmocnić wkład mas pracujących do walki o pokój — drogą spogłębienia naszych wysiłków w dziele wykonania naszych planów gospodarczych, drogą pogłębienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i wzmocnienia sił naszego państwa ludowego (burzliwe oklaski).

Pierwszym warunkiem umocnienia pokoju i wykonania historycznych zadań, jakie stały przed naszym narodem, jest dalsze pogłębienie przyjaźni, solidarności i współpracy ze Związkiem Radzieckim.

Towarzysz Bierut powle-dział:

„Jedność i zgodność polityki ZSRR i państw demokracji ludowej na arenie międzynarodowej wynika ze zwycięstwa ideologii proletariackiej w tych krajach wynika z zasadniczej zgodności ustrojowej tych państw, wynika właśnie z tego, że rządy tych państw wyrażają wolę swych narodów: zachowania i obrony pokoju. W tej polityce nie ma i nie może być

(DOKOŃCZENIE NA STR. 5)

Referat zastępcy przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR Ł. P. Berii na uroczystym posiedzeniu Moskiewskiej Rady Delegatów w XXXIV rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej

(DALSZY CIĄC ZE STR. 2)

Z roku na rok wzrasta dochód narodowy i na tej podstawie wzrastają dochody robotników, urzędników i chłopów. W 1951 roku dochód narodowy ZSRR wzrasta o 12 proc. w porównaniu z rokiem 1950.

Rząd radziecki prowadzi politykę systematycznego obniżania cen towarów powszechnego użytku. W marcu tego roku dokonano nowej, czwartej w ostatnich latach obniżki państwowych cen detalicznych artykułów spożywczych i wyrobów przemysłowych, co zapewniło dalszy wzrost realnej płacy zarobkowej robotników i urzędników oraz zmniejszenie wydatków chłopów na zakup potrzebnych wyrobów przemysłowych.

W tym roku ogólna rozmiar obrótów towarowych wzrasta o 15 proc. w porównaniu z rokiem ubiegłym. Należy jednak zaznaczyć, że niemało braków jest w pracy organizacji handlowych. Zbyt słabo bada się wciąż jeszcze zapotrzebowania ludności, popełnia się błędy w dostarczaniu poszczególnych towarów do obwodów i republik, nie zawsze umiejętnie wykorzystuje się zasoby towarowe. Pracownicy handlu powinni poważnie poprawić obsługę konsumenta radzieckiego.

Partia i rząd troszcza się stale o polepszenie warunków mieszkaniowych ludzi pracy. W roku bieżącym w miastach i osiedlach robotniczych oddaje się do użytku domy mieszkalne o łącznej powierzchni około 27 milionów metrów kwadratowych, a w miejscowościach wiejskich kolchoźnicy zbudują 400 tysięcy domów mieszkalnych.

Wiele pocieszające jest to, że dzięki wzrostowi dobrobytu narodu i dzięki sukcesom radzieckiej służby zdrowia śmiertelność w naszym kraju spadła dwukrotnie w porównaniu z przedwojennym rokiem 1940, a jeszcze bardziej zmniejszyła się śmiertelność dzieci. Co roczny bezwzględny przyrost ludności ZSRR już w ciągu kilku lat przewyższył przyrost ludności z 1940 roku i wynosi przeszło 3 miliony.

Podczas gdy w obozie kapitalizmu ludobójczy imperializm zajmują się wyszukiwaniem rozmaitych „naukowych” środków zagłady najlepszej części ludzkości i zredukowania przrostu naturalnego — u nas, jak powiedział Towarzysz Stalin, najcenniejszym kapitałem są ludzie, a pomyślności i szczęście ludzi stanowią główną troskę państwa.

Problemy przygotowania i wychowania kadr specjalistów dla wszystkich gałęzi gospodarki i kultury zajmowały zawsze i zajmują ważne miejsce w całokształcie poczynań naszego państwa. W wyższych uczelniach i szkołach technicznych uczy się w bieżącym roku 2.720.000 ludzi. W samym tylko 1951 r. 463.000 młodych specjalistów ukończyło wyższe uczelnie i szkoły techniczne.

W chwili obecnej w kraju na szym pracuje przeszło 5 milionów specjalistów z ukończonym wyższym wykształceniem, lub też ze średnim wykształceniem technicznym oraz nie mniejszą ilością wykwalifikowanych specjalistów — praktyków, którzy wyszkolili się w toku produkcji i zdobyli wiedzę na kursach nie odrywając się od pracy.

We wszystkich naszych osiągnięciach wielką rolę przypada nauce radzieckiej. W ostatnich czasach nasz uczeń rozwiązał szereg ogromnie ważnych problemów naukowych o znaczeniu gospodarczym i obronnym. W wielu dziedzinach wiedzy uczeń radziecki zajął pierwsze miejsce w rozwoju nauki świata. W ostatnich czasach znamienne jest poważne rozszerzenie i pogłębienie się współpracy między uczonymi radzieckimi a pracownikami produkcji. Fakt ten nie tylko przyczynia się do lepszego zastosowania osiągnięć nauki w produkcji, lecz wzbogaca również naukę w doświadczenie i myśl

twórczą liczną armię nowatorów przemysłu, transportu i rolnictwa.

Jednym z najbardziej wymownych objawów rozwoju kultury w naszym kraju jest rozkwit literatury i sztuki. Ucieleśniając w konkretnych obrazach wielkie idee komunizmu, stanowią one potężny środek wychowania mas w duchu komunizmu, w duchu radzieckiego patriotyzmu i internacjonalizmu. Ten rok, podobnie jak poprzednie lata, znamionuje ukazanie się szeregu dzieł sztuki i literatury o wielkiej wartości artystycznej, odzwierciedlających wiernie wysokie walory moralne ludzi radzieckich, ich życie i walkę o dalszy wzrost potęgi ojczyzny, o pokój i przyjaźń między narodami, o szczęście ludzi na całym świecie.

Kierując podstawowe siły i zasoby kraju ku celom dalszego rozwoju gospodarki narodowej i kultury, partia i rząd nie tracą z oczu konieczności wzmocnienia obrony.

Doświadczenie historyczne potwierdziło w pełni niejednokrotne ostrzeżenia towarzysza Stalina, że kraj zwycięskiego socjalizmu, znajdujący się w otoczeniu kapitalistycznym, powinien być stale gotów do odparcia możliwej agresji mocarstw imperialistycznych.

W tym roku, jak zawsze, partia i rząd czynili wszystko, aby bohaterami narodu radzieckiego, wznoszący w potęgę twórczej pracy wielki gmach komunizmu, mogli i nadal nie tylko obawiać się losów swego kraju. Armia Radziecka i Radziecka Marynarka Wojenna, posiadające znane całemu światu nieprzeciętne walory moralne i bojowe, rozporządzają wszelkimi rodzajami nowoczesnego uzbrojenia, aby móc zadać druzgocę cios każdemu, kto nie bacząc na przekonywujące lekcje historii, ósmielił się znowu napisać na nasz kraj ojczyzny.

Jak wiadomo, rozstrzygającym warunkiem naszych zwycięstw jest przewaga naszego ustroju społecznego i państwa wewnętrznego, zrodzonego przez Rewolucję Październikową. Jednym z głównych objawów tej przewagi jest fakt, że ustrój radziecki pierwszy wyzwolił i uruchomił wielkie siły narodu, wzbudził potężną aktywność i niewyczerpaną inicjatywę twórczą mas uwolnionych od wyzysku kapitalistycznego. Ta właśnie aktywność i inicjatywa mas stanowi niezwykle ważne źródło niezwycięzonych sił komunizmu. Dalsze ulepszenie pracy organów partyjnych i organów władzy radzieckiej, jak również organizacji społecznych, mobilizujących i organizujących te twórcze aktywności narodu jest nadal przedmiotem stałej troski partii i rządu.

Ludzie radzieccy dlatego osiągają stale sukcesy w swej pracy, że obce im jest zarozumiałstwo i samozadowolenie, że nie spoczywają nigdy na laurach i mierzą swe osiągnięcia przede wszystkim w świetle wielkich zadań przyszłości. Krytyka i samokrytyka są, jak uczy nas Towarzysz Stalin, prawem naszego rozwoju, rozstrzygającym środkiem przeciwdziałania wszelkiej rutyny i bezwładu, wszystkiego co jest stare i obumiera, co przeszkadza naszemu zwycięskiemu ruchowi naprzód. Poziom świadomości mas, ideowo-teoretyczne przygotowanie kadr w znacznym stopniu decyduje o skuteczności bolszewickiej krytyki i samokrytyki. Jak zawsze, w centrum uwagi naszej partii znajdują się problemy komunistycznego wychowania mas, dalszego podnoszenia poziomu ideowo-politycznego kadr, opanowania przez nie wielkiej nauki Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina.

W miarę naszych nowych sukcesów w dziele budownictwa komunistycznego rosną i wzmocniają się nieustannie siły napędowe rozwoju społecznego socjalistycznego. Każdy dzień życia i pracy robotników, chłopów i inteligencji naszego kraju daje nowe dobitne przejawy patriotyzmu, jednolitej moralno-politycznej społecznej

stwa radzieckiego i przyjaźni narodów ZSRR.

Niezłomna jedność woli i dążeń narodów naszego kraju, jedność ich sił materialnych i moralnych stanowi jedną z głównych podstaw potęgi naszej ojczyzny.

Właśnie dzięki tej jedności państwo nasze jest w stanie rozwiązywać tak wielkie zadania, o jakich dawniej nie mogły nawet marzyć najśmielsze umysły ludzkości.

ZWIĄZEK RADZIECKI W WALCE O POKÓJ

Ogromny rozmach budownictwa pokojowego w naszym kraju świadczy wymownie o pokojowym charakterze polityki zagranicznej Związku Radzieckiego i demaskuje oszczerstwa rozprowadzających o agresywnych zamiarach naszego rządu.

„Żadne państwo nie wylączając państwa radzieckiego — mówi towarzysz Stalin — nie może rozwijać całą parą przemysłu cywilnego, zaczynając wielkie budowle w rodzaju elektrowni wodnych na Wol-dzie, Dnieprze, Amu-Darju, wy-magających dziesiątków miliardów wydatków budżetowych, kontynuować polityki systematycznego obniżania cen towarów masowego spożycia, co również wymaga dziesiątków miliardów wydatków budżetowych, nie może lokować setek miliardów w odbudowę zniszczonej przez okupantów niemieckich gospodarki narodowej — a zarazem i w tym samym czasie pomnażać siły zbrojne, rozwijać przemysł wojenny. Nie trudno zrozumieć, że taka bezsensowna polityka doprowadziłaby państwo do bankructwa.”

Pokojowa polityka państwa radzieckiego zrodziła się z Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. Przeszło 30-letnia historia władzy radzieckiej wskazuje, że Rewolucja Październikowa jest rewolucją twórczego czynu, planowej budowy nowego komunistycznego społeczeństwa. Wojny narzucone nam przez wroga przeszkadzały nam jedynie w wykonaniu naszego wielkiego dzieła.

Towarzysz Stalin w swoim referacie na XIV Zjeździe Partii określił jak najwyraźniej politykę zagraniczną rządu radzieckiego: „Podstawę polityki naszego rządu, polityki zagranicznej, stanowi idea pokoju. Walka o pokój, walka przeciwko nowym wojnom, demaskowanie tych wszystkich kroków, które czynione są w celu przygotowania nowej wojny... oto nasze zadanie.”

Nie było ani jednej konferencji czy narady międzynarodowej, odbywającej się z udziałem Związku Radzieckiego, na której przedstawiciele rządu radzieckiego nie wysuwałyby konstruktywnych propozycji zmierzających do zapobieżenia konfliktom między narodowym i do zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa.

Ale nasze wysiłki w tym kierunku natrafiały w większości wypadków na otwarte przeciwdziałanie kół rządzących szeregu państw burżuazyjnych. Sytuacja niewiele się zmieniła i po drugiej wojnie światowej, z której zdawałoby się, działacze państwowi wielu krajów powinni byłoby wyciągnąć właściwą naukę.

Narody decydowały się na olbrzymie ofiary i cierpienia, aby rozgromić agresywny blok faszystowski, miały bowiem nadzieję, że po zwycięstwie zapewnione im będą warunki pokojowego rozwoju. Jeszcze w pełnym toku drugiej wojny światowej Towarzysz Stalin ostrzegł, że nie wystarczy wygrać wojnę, trzeba jeszcze zapewnić długotrwały pokój między narodami.

Ale nie zakrzepła jeszcze krew milionów ofiar poległych na polach bitew, gdy imperialiści amerykańsko-angielscy zaczęli planować nową wojnę. Już po wojnie koła rządzące USA, Anglii i Francji wkroczyły na drogę otwartego gwałcenia zawartych podczas

wojny najdonioślejszych porozumień między wielkimi mocarstwami, na drogę podkopkiwania współpracy międzynarodowej i montowania agresywnego bloku, aby pchnąć narody w otchłań nieszczęść nowej rzezi światowej.

Nie trzeba wliczać tutaj znanych wszystkim faktów. Wystarczy wskazać, że Stany Zjednoczone jawnie odbudowały dwa ogniska wojny — na zachodzie w strefie Niemiec i na wschodzie w strefie Japonii, których likwidacja podczas minionej wojny kosztowała milijony istnień ludzkich i wymagała od nich olbrzymich ofiar materialnych i niezmiernych cierpień.

W ostatnich czasach odbywa się w przyspieszonym tempie remilitaryzacja Niemiec Zachodnich, a do tej roboty wciągani są hitlerowscy zbrodniarze wojenni. W tej odbudowie militarysty niemieckiej biorą przy tym najaktywniejszy udział, na przekór zdrowemu rozsądkowi, obecni władcy Francji, której naród doznał dwukrotnie na przestrzeni życia jednego pokolenia wszystkich okropności agresji niemieckiej. Łatwo zrozumieć, dlaczego prowodyrzy amerykańscy uważają za rzecz bardzo wygodną realizowanie rękoma ustulonych ludzi apofród Francuzów swych planów w stosunku do Niemiec w postaci „Planu Schumana”, „Planu Plevana” itp. Ale narody Europy nie mogą nie zdawać sobie sprawy, że stwarza to poważne zagrożenie pokoju. Rząd radziecki nie mógł przejść obok faktu gwałtownego pogwałcenia nie tylko porozumienia poczdamskiego, lecz i francusko-radzieckiego układu o sojuszu i pomocy wojennej zawartego w 1944 r.

W specjalnych notach zakomunikował na rządowi Francji o niebezpiecznych skutkach obecnej polityki francuskiej i o odpowiedzialności rządu Francji za wytworzoną sytuację.

Niedawno blok amerykańsko-angielski preferował i zw. traktat pokojowy z Japonią, a Stany Zjednoczone prócz tego zawarły z nią porozumienie wojskowe, przystępując otwarcie do odbudowy militarysty japońskiego. Światową opinię publiczną oburzył fakt, że od udziału w traktacie pokojowym z Japonią odsunięty został wielki naród chiński, który najwięcej ucierpiał wskutek agresji japońskiej i wniósł ogromny wkład do sprawy rozgromienia imperializmu japońskiego podczas gdy Amerykanie chętnie się podpisami przedstawicieli Hondurasu, Costa-Riki i innych podobnych drobnych państw półkolonialnych, które nie tylko nie uczestniczyły w rozgromieniu Japonii imperialistycznej, lecz w osobach swych liczących kupców i obszarników zbijali zyski na wojnie z Japonią. Nie jest dla nikogo tajemnicą, że ten separatystyczny traktat z Japonią służy nie celom pokoju, lecz celom przygotowania wojny. Związek Radziecki, który niejednokrotnie nalegał na zawarcie prawdziwego, sprawiedliwego traktatu pokojowego z Japonią, oparte go na deklaracji kairskiej i poczdamskiej oraz na porozumieniu jaltańskim, sprzenie-wierzyły się swej tradycyjnej polityce pokoju, gdyby złożył swój podpis pod takim traktatem „pokojowym”. Wagę tego traktatu zmniejsza jeszcze bardziej fakt, że w jego zawarciu nie brało udziału drugie co do wielkości i wagi państwo Azji — Indie.

Inspiratorzy odbudowy militarysty niemieckiej i japońskiej nie chcą widocznie liczyć się ani z narodem niemieckim ani z japońskim, które nie mniej niż inne narody ucierpiały wskutek wojny rozpętanej przez ich wczorajszych władców. Narody te nie mogą spodziewać się po nowej wojnie niczego dobrego i w pełni jest czy zgodza się na rolę mięsa armatniego dla miliardów amerykańskich.

Agresywna polityka bloku amerykańskiego demaskuje najplastyjniej interwencja

wojenna Stanów Zjednoczonych w Korei. Przedstawiciele USA torpedowali wszystkie propozycje ZSRR i innych miłujących pokój państw w sprawie położenia kresu agresji amerykańskiej w Korei, a teraz przewlekają wszelkimi sposobami rokowania podjęte w Kaesongu.

Jesteśmy przekonani, że między naród koreański znajdzie godne wyjście z krwawego konfliktu spowodowanego przez Amerykanów i w ten sposób raz jeszcze pokaże światu, że nie ma siły, która by mogła ujarzmić naród ożywioną wola walki i zwycięstwa.

Stany Zjednoczone usiłują uporczywie przekształcić w na-rzędzie wojny Organizację Narodów Zjednoczonych. Pod naciskiem USA udzieliła ona swej flagi dla osłonecia agresji amerykańskiej w Korei, a następnie, gwałcąc odwieczne prawa narodów, uznała za agresora Chińską Republikę Ludową. Uczciwi ludzie całego świata nie mogą nie zgodzić się z prawdą słów Towarzysza Stalina, iż „w gruncie rzeczy ONZ jest teraz nie tyle organizacją światową, ile organizacją dla Amerykanów, działającą gwoli interesom agresorów amerykańskich”.

W ostatnich czasach w obozie imperializmu wzmożło się tempo przygotowań wojennych. Stany Zjednoczone rozszerzają wszelkimi sposobami agresywny blok atlantycki. Wciążalac doń drogą nacisku, pogroźek i różnych obietnic nowe kraje, w tej liczbie również kraje nie związane geograficznie ze strefą atlantycką, tworzą one nowe bazy wojenne we wszystkich częściach świata, wzmagała gorączkowo produkcję wszelkich rodzajów broni i poszukiwa armatniego do wszystkich zakątkach kuli ziemskiej. Tlumione są bez likwidacji, zwłaszcza w USA, najdrobniejsze przejawy nastroszeń antywojennych. Wdrożone są metody faszystowsko-policyjne do wszystkich ogniw aparatu państwowego.

Z wychwalanej „amerykańskiej demokracji” pozostają je dymne śmieci ruiny. Zmuszona jest to przynajmniej sama prasa amerykańska. Senator stanu Wisconsin — Chester Depuev nieśledząco niedawno w dzienniku „Capital Times”:

„Dziwiłbym się czasami placzeniu się Niemców, znajdujących się pod wpływem propagandy Hitlera i Goebbelsa. Obecnie okazaliśmy się w jeszcze gorszej sytuacji niż byli kiedykolwiek Niemcy. Istnieją u nas całkowita kontrola myśli i znajdujemy się w reku żołdackich oraz tej oszczerczej kliki”.

Działacze państw Stanów Zjednoczonych zagalopowali się do tego stopnia, że zaczęli przenosić metody policyjne na forum międzynarodowe. Chyba hitlerowscy azerzyści polityczni mogliby ośmielić się lajdackich chwytów na konferencji w San Francisco amerykańskim dyplomatom z Trumanem na czele.

W Stanach Zjednoczonych kapitalistyczne monopole wchłaniają coraz bardziej aparat państwowy. O ile dotychczas faktyczni gospodarze kraju — magnaci finansowi i przemysłowi pozostawali sami w ciemni, powierzając swym politycznym pacholkom obronę ich interesów w dziedzinie polityki, to obecnie zagarniają bezpośrednio w swe ręce aparat administracyjny — polityczny i dyplomatyczny Stanów Zjednoczonych. Wiadomo, że o najważniejszych sprawach państwowych rozstrzyga nadal Charles Willson z grupy Morgana, który beceremonialnie rozstawia przy najważniejszych dźwigniach aparatu państwowego ludzi z największych zreszeń miliardów — Morgana, Rockefellera, Mellona, Du Ponta i innych ściśle między sobą powiązanych nie tylko kołami ekonomicznymi, lecz również więzami rodzinnymi. Wykorzystują oni bezwzględnie gospodarce kraju w interesie miliardów,

I oto w okresie takiego rozpasania plutokracji i terrorku policyjnego we własnym kraju, prezydent Truman ośmiela się perorować bezwstydnie o „braku demokracji” w Związku Radzieckim, w tym właśnie Związku Radzieckim, gdzie — jak wiadomo — obalono już od dawna reżim polityczny i plutokrację i gdzie cała władza należy do demosa, narodu.

Oto fakty, towarzysze. Świadczą one o tym, że amerykańsko-angielski blok wkroczył na drogę przygotowania i rozpętania nowej wojny.

W tych warunkach Związek Radziecki wierny swej pokojowej polityce prowadzi nieustanną walkę o zapobieżenie wojnie i o zachowanie pokoju. Na każdym zgromadzeniu ONZ, na posiedzeniach Rady Bezpieczeństwa, na sesjach Rady Ministrów Spraw Zagranicznych, Związek Radziecki demaskuje całkowicie plany podstępnych wojennych i wysuwa konkretne propozycje, zmierzające do zapewnienia pokoju, broni bezinteresownie praw i suwerenności narodów. Powszechnie są znane radzieckie propozycje z ostatniego okresu w sprawie zawarcia między pięcioma wielkimi mocarstwami Paktu Pokoju, w sprawie redukcji sił zbrojnych wielkich mocarstw o jedną trzecią w ciągu roku, w sprawie zakazu broni atomowej, w sprawie jak najszerszego zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami z wyłączeniem następnie wszystkich wojsk okupacyjnych oraz w sprawie utworzenia ogólnomiemieckiego rządu demokratycznego. Jednym z najdotkliwszych przykładów walki Związku Radzieckiego o pokój jest uchwalona przez Radę Najwyższą ZSRR w dniu 12 marca 1951 r. ustawa o obronie pokoju, zgodnie z którą osoby winne propagandy wojennej są oddawane pod sąd, jako niebezpieczni przestępcy kryminalni.

Nasza polityka zagraniczna opiera się na notędze państwa radzieckiego. Tylko naiwni politycy mogą traktować jej pokojowy charakter jako brak wiary w nasze siły.

Ludzie radzieccy nieraz dowiedli światu, jak umieją bronić swej ojczyzny. Był czas, gdy nasza młoda jeszcze republika radziecka, która jeszcze nie okrzepła, musiała bronić swego istnienia przed wyprawą wojenną externalistów burżuazyjnych z imperialistycznymi rekinami — Anglią, Stanami Zjednoczonymi, Francją i Japonią na czele. Wrogowie parli i z północy i z południa i ze wschodu i z zachodu. Kraj przeżywał chaos gospodarczy, brak chleba dla robotników, broni dla armii. Interwenci byli pewni, że dni państwa radzieckiego są policzone, że zdławią je szybko swa siłą wojenną. Jednakże stało się inaczej.

„Cały świat wie — pisał Tow. Stalin, o wyniku tej wyprawy — że zarówno interesy angielskie, jak i ich sojusznicy zostali hańbnie wyrzucony z granic kraju przez naszą zwycięską armię. Nie szkodliby im, aby namietali o tym państwie podlegające do nowej wojny.”

Gdy w czerwcu 1941 r. uzbrowione po zęby Niemcy faszystowskie, rozporządzające wówczas potencjałem wojennym całej niemieckiej Europy napadły zdradziecko na nasz kraj, to nie tylko upoleni łatwymi sukcesami wojennymi na zachodzie generalnie hitlerowscy, lecz i leżni ludzie w obozie ówczesnych naszych sojuszników uważali, że Armia Radziecka zdola oprzeć się za ledwie przez kilka tygodni, a najwyżej przez kilka miesięcy. Tymczasem jednak właśnie o siłę i potęgę Związku Radzieckiego roztrząsała się machina wojenna Niemiec hitlerowskich.

(DOKOŃCZENIE NA STR. 5)

Inicjatorzy Czynu Październikowego — bohaterska załoga Żerania 55 dni przed terminem rozpoczęła produkcję samochodów »M-20 Warszawa«

WARSZAWA PAP. — Fabryka Samochodów Osobowych na Żeraniu — największa inwestycja przemysłowa Sześcioletki w Warszawie, symbol przyjaźni polsko-radzieckiej — ruszyła, w dniu 6 bm, w przeddzień 34 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej. W tym radosnym dniu inicjatorzy Czynu Październikowego — załogi budowlane i produkcyjne SFO uchwaliły meldunek do Prezydenta RP Bolesława Bieruta.

MELDUNEK DO PREZYDENTA BOLESŁAWA BIERUTA

Meldunek brzmi:

Załoga Fabryki Samochodów Osobowych na Żeraniu z dumą i radością melduje Ci, Obywatelu Prezydencie, że w dniu dzisiejszym wykonała podjęte zobowiązania na cześć 34 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, uruchamiając pierwszą halę montażową SFO na 55 dni przed terminem, przewidzianym w planie państwowym.

Dzisiaj o godz. 14.00 opuścił taśmę pierwszy samochód osobowy marki „M-20 Warszawa”.

Natchnieniem w naszej pracy były słowa wypowiedziane przez Ciebie, Obywatelu Pre-

zydencie, na pierwszej konferencji PZPR w Warszawie w 1949 r., gdzie mówiąc o wielu potężnych zakładach pracy, jakie powstaną w Warszawie w ramach Planu 6-letniego zapowiedział budowę Fabryki Samochodów Osobowych na Żeraniu, która „stanie się dumą Warszawy pracującej i całej Polski”.

Załogi FSO i przedsiębiorstw budowlano-montażowych przepełnione głębokim patriotyzmem, z zapalem przystąpiły do pracy dla wykonania tej wielkiej budowy socjalizmu w Planie 6-letnim.

Pierwszy etap naszych zadań wykonaliśmy nie szczędząc wysiłków.

Osiągnięcie tego wyniku zawdzięczamy w pierwszym rzędzie braterskiej pomocy Związku Radzieckiego, termino-

wym dostawom sprzętu i części z ZSRR oraz pomocy inżynierów i techników radzieckich, którzy służyli nam radą, przykładem i swoim wielkim doświadczeniem.

Po tym pierwszym naszym sukcesie uzbroidni w dotychczasowe doświadczenia przystąpimy z tym większą energią do dalszych prac nad wykończeniem i uruchomieniem pozostałych działów naszej fabryki.

W pracy tej przyświecać nam będzie świadomość, że uruchomienie całej fabryki będzie wielkim wkładem w realizację Planu 6-letniego, w budowę silnej i uprzemysłowionej Polski Socjalistycznej.

PIERWSZE TRZY SAMOCHODY M-20—„WARSZAWA” OPUSZCZAJĄ HALĘ MONTAŻOWĄ

Uroczystość uruchomienia fabryki odbyła się w obecności członków rządu z wicepremierami Mincem i Korzyckim oraz ministrem Obrony Narodowej, Marszałkiem Polski Rokossowskim na czele.

W uroczystości wziął udział członek Rady Państwa, wice marszałek Sejmu Barcikowski.

Na uroczystość przybyli członkowie Biura Politycznego KC PZPR Mazur, Nowak i Ochab oraz przedstawiciele

stronnictw politycznych CRZZ i ZMP.

Obecni byli również oharge d'affaires ZSRR w Polsce — Zajkin, przedstawiciele radzieckiej delegacji WOKS na obchód Miesiąca Pogłębiania Przyjaźni Polsko-Radzieckiej oraz przedstawiciele ekipy rzeczoznawców radzieckich, która współpracowała przy budowie FSO.

Gdy pierwsze 3 samochody M-20 — „Warszawa” opuszczają halę montażową, rozlega się burza oklasków i okrzyków na cześć bohaterskiej załogi Żerania, która dzięki swej walecznej i uprzejmiej pracy zapoczątkowała nową erę w historii polskiego przemysłu motoryzacyjnego.

W chwilę po tym w obrzmiałej sali magazynowej, wypełnionej szalenie kilkutysięczną rzeszą robotników, techników i inżynierów, rozpoczęła się uroczysta akademicka z okazji 34 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, połączona z uroczystością otwarcia fabryki.

Po przemówieniu min. Tokarskiego zebrani uchwaliли wśród burzliwych owacji meldunek do Prezydenta RP Bolesława Bieruta. Z kolei następuje wręczenie wysokich odznaczeń państwowych, nadanych przez Prezydenta RP — Bolesława Bierutę 94 produującym ludziom Żerania.

Wielki taśmowiec węglowy w porcie szczecińskim uruchomiony w XXXIV rocznicę Rewolucji Październikowej

Wczoraj został uruchomiony w porcie szczecińskim, dzięki wykonaniu zobowiązań na cześć 34 rocznicy Rewolucji Październikowej przez załogi 13 przedsiębiorstw — wielki taśmowiec do przeladunku węgla. Na uroczystość, która zgromadziła setki budowniczych wraz z rodzinami — przybyli członkowie Biura Politycznego KC PZPR tow. Rapacki, min. Żegluga tw. Popiel oraz przedstawiciele władz partyjnych i państwowych. Na uroczystość zjechały liczne delegacje chłopów wsi szczecińskiej, przybyli stocznioy, górniczy śląscy oraz delegacja marynarzy holenderskich.

Meldunek o gotowości taśmowca do ruchu złożył w imieniu załogi budowniczych montażysta tow. Maziakowski, wykonujący 198 proc. normy.

Minister Żegluga tw. Popiel w swoim przemówieniu wskazał na ogromną pomoc Związku Radzieckiego w dziedzinie uprzemysłowienia naszego kra-

ju, podkreślając szczególnie pomoc kraju socjalizmu w gospodarce morskiej. Przekazując taśmowiec, tow. Popiel stwierdził, że uruchomienie tego potężnego obiektu w porcie pozwoli na dalsze podniesienie zdolności przeladunkowej portu polskiego.

W imieniu KW PZPR gorąco podziękował robotnikom i inżynierom za ich ofiarną pracę tow. Pryma.

Następnie odbyło się udekorowanie Krzyżami Zasługi kilkudziesięciu przeladunkowych robotników i inżynierów.

Wśród gorących oklasków i entuzjastycznych okrzyków na cześć Związku Radzieckiego i jego wodza Wielkiego Stalina — min. Popiel uruchomił mechanizm taśmowca. Szeroką taśmą poprzez ogromne teleskopy wieży ładunkowej popłynął węgiel do ładowni polskiego rudowęglowca s/s „Brygada Makowskiego”, który w tym dniu obchodził jubileusz 50 rejsów.

W przeddzień rocznicy Rewolucji Październikowej ruszył przedterminowo potężny Kombinat Piotrkowski

PIOTRKÓW TRYBUNALSKI PAP. 6 bm, w przeddzień 34 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej kombinat włókienniczy w Piotrkowie Tryb., a przede wszystkim jego polscy i radzieccy budownicy czworo godzinę przed rozpoczęciem wspaniałego zwycięstwa i tr-

umfu. W dniu tym min. Przemysłu Lekkłego ob. Eugeniusz Stawiski w imieniu Rządu RP, uroczystość uruchomienia jedynego w tym rodzaju, a zarazem najnowocześniejszego przedsiębiorstwa w Polsce, Związku Zawodowców i Robotników, produkującego tkaniny, w fabryce zbudowanej przez polskich budowniczych według planów radzieckich inżynierów.

W uroczystości otwarcia wzięła udział ekipa radzieckich inżynierów i techników z inż. Bielozapko oraz twórcy planów budowy inż. Ignatowem na czele.

Kronika KOSZALINA

Kino MELODA GWARDIA — ROKOSSOWO — „Małżeństwo Katarzyny” — film prod. weg. Dodatek „Bogaty plan”. Początek seansów o godz. 20-tej. W niedzielę i święta o godz. 17 i 20.

MUZEUUM — ul. Armii Czerwonej 54 — wystawa p. t. „Instrukcja radziecka” i „Zbory stare”. Muzeum otwarte we wtorek, czwartek i piątek od 12-iej do 17-iej. W niedzielę i święta od 12-iej do 18-iej. Dyżurule APTEKA SPOŁECZNA przy ul. Zwycięstwa 30.

Konferencja poświęcona zagadnieniom dosłownym, orkom je sennym i metodom pielęgnacji zasiewów odbędzie się w sali konferencyjnej WRN w dniu 8 bm.

W konferencji udział wezmą kierownicy wydziałów rolnych Powiatowych Rad Narodowych, agronomowie powiatowi i agronomowie PDM.

Kronika ŚLUPSKA

Dyżurule APTEKA SPOŁECZNA nr 20 — Al. Wojska Polskiego. MUZEUM — pl. Zwycięstwa — otwarte od 12 do 17.

FESTIWAL

FILMÓW RADZIECKICH KOSZALIN — kino „Polonia” — „Wędrowni czarodzieje”. ŚLUPSK — kino „Polonia” — „Radziecki Azerbejdżan” — kolorowy.

BIALOGARD — kino „Bałtyk” — „Wielki obywatel” — seria I — w wersji polskiej. WĄJCZ — kino „Tęcza” — „Pogromca Atamana”.

SZCZECINEK — kino „Przyjaźń” — „Świnarka i pastuch”.

Początek seansów we wszystkich kinach o godzinie 18, 18 i 20. W niedzielę i święta o godzinie 12, 14, 16, 18 i 20. poranki o godz. 10.

Szczecińskie Zakłady Graficzne, 4 A-2-2431, N. zam, 3959, 7.11.51.

»Uczmy się pracować od ludzi radzieckich zrodzonych przez Wielką Rewolucję Październikową« Przemówienie ministra przemysłu ciężkiego tow. Juliana Tokarskiego podczas otwarcia FSO

Pozdrawiając serdecznie w imieniu Rządu i KC PZPR robotników przedsiębiorstwa budowlano-montażowego i załogę FSO — min. Tokarski stwierdził m. in.:

„Dwa lata dzielą nas od daty rozpoczęcia budowy fabryki samochodów osobowych na Żeraniu. Data ta, to dzień uruchomienia trasy W—Z i dzień święta Wyzwolenia Narodowego 22 lipca 1949 roku”.

„W toku budowy fabryki wyrosli nowi ludzie, znani całej Polsce przodownicy pracy.

Do takich należą: Chruściński, dzisiejszy kierownik oddziału spawalniczego, a wczorajszy blacharz, Lichtensztejn, kierownik wydziału remontowego, Wiśniewski, uprzednio brygadysta, dziś kierownik narzędziowni.

Tu wykonywały się tradycje najlepszych brygad tow. Sosnowca i Woźniaka, tutaj powstały pierwsze brygady młodzieżowe, tu wrosli w aktywny fabryczny tacy robotnicy, jak: Guzal, Dudkowski, Karczewski. Tu stawiali swe pierwsze kroki rezerwiści z KBW, dziś jedni z najlepszych robotników”.

Omawiając następnie osiągnięcia pierwszych dwu lat Planu 6-letniego, min. Tokarski podkreślił, że w tym okresie odbudowano i zbudowano dziesiątki nowych zakładów pracy i dziesiątki osiedli robotniczych.

„Nowe osiedla, domy kultury, szkoły, nowe zakłady pracy, nowe agregaty — mówił minister — to najistotniejsze potwierdzenie słuszości linii naszej Partii i naszego Rządu Ludowego, zmierzającej do tego, by Polska była silna, ujęte myślowo, by stała się Polską Socjalistyczną.

Dzisiaj w Waszej fabryce została dzięki Waszemu wysiłkowi włączona do produkcji hala montażowa, w której będzie się montować samochody „Warszawa”, oparte na licencji radzieckiej, na wzór znanego w Polsce, wypróbowanego samochodu radzieckiego „Pobieda”.

„Wasze wezwanie dla uczczenia 34 rocznicy Rewolucji Październikowej, podchwyczone przez załogi fabryk, hut i kopalń przyniosło Polsce Ludowej dodatkowe dobra materialne, wzmocniło wysiłek mas pracujących Polski o realizację planów gospodarczych i tym samym przyczyniło się do spotęgowania naszej walki o pokój i socjalizm”.

Przypominając następnie przełomowe znaczenie rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej min. Tokarski stwierdził:

Dzięki Rewolucji Październikowej, dzięki władzy radzieckiej, dzięki Wielkiemu Stalinowi — naród polski otrzymał wolność, ustanowił władzę ludową i zwycięsko buduje ustrój socjalistyczny.

Dlatego przyjaźń naszego narodu z narodem Związku Radzieckiego jest trwałą i nie rozzerwalną na wieki. O tej przyjaźni, o pomocy Związku Radzieckiego wie dobrze każdy pracownik FSO.

Z całą pewnością należy stwierdzić, że bez pomocy Związku Radzieckiego nie byłoby w stanie w tak krótkim czasie zbudować fabrykę.

Pozwólcie towarzysze wyrazić z tej trybuny w imieniu załogi FSO, w imieniu Rządu Polski Ludowej nasze najgorętsze podziękowanie i pozdrowienie wielkiemu przyjacielowi polskiego narodu, wodzowi mas pracujących całego świata towarzyszowi Stalinowi.

Pozwólcie — wyrazić najserdeczniejsze podziękowanie rządowi radzieckiemu.

Pozwólcie — wyrazić podziękowanie i pozdrowienie robotnikom i inżynierom zakładów im. Mołotowa w mieście Gorki.

Pozwólcie — wyrazić podziękowanie pracownikom radzieckiego ministerstwa przemysłu samochodowego i traktorowego za okazaną pomoc przy budowie i uruchomieniu naszej, nowej fabryki samochodów osobowych.

Kończąc przemówienie min. Tokarski powiedział:

„Przed załogą FSO — przed kierownictwem fabryki stoi trudne, odpowiedzialne i szlachetne zadanie:

Zakończyć budowę fabryki, uruchomić wszystkie działy produkcyjne i działły pomocnicze, opanować produkcję wszystkich części do samochodów.

Zadanie to należy wykonać w ciągu przyszłego roku i całkowicie zakończyć w roku 1953.

Uczmy się pracować od ludzi radzieckich, zrodzonych przez Wielką Rewolucję Październikową, wychowanych w bojach, w pracy i nauce przez Wielkiego Stalina, przez sławną partię bolszewicką”.

W rocznicę Wielkiego Października

Manifestacja Przyjaźni ze Związkiem Radzieckim

Dnia 6 bm. odbyła się w Koszalinie uroczysta akademicka dla uczczenia 34 rocznicy Rewolucji Październikowej. Akademicko poprowadził złozenie wieńców na cmentarzu poległych w obronie ziem koszalińskich — żołnierzy radzieckich.

W sali Domu Kultury przy ul. Mokrej odbyła się oficjalna uroczystość, w której udział wzięli przedstawiciele partii, organizacji społecznych, wojska i przodownicy pracy.

W przerywanym licznymi okrzykami i oklaskami — przemówieniu I sekretarza Komitetu Wojewódzkiego PZPR tow. Maciej Elczewski powiedział m. in.: „wszędzie, gdzie ludy

powstają do walki o wolność, przyświeca im gwiazda przedwonia — Związek Radziecki. I nasza partia korzystając z doświadczeń WKP(b), prowadzi naród polski do socjalizmu”.

Na zakończenie części oficjalnej wysłano depesze do Generalissimusa Józefa Stalina i Prezydenta Bieruta.

W depeszy do Tow. Stalina czytamy m. in.: „społeczeństwo woj. koszalińskiego przyrzeka zacięnie jeszcze bardziej więzy przyjaźni ze Związkiem Radzieckim i w odpowiedzi na zakusy imperialistycznych agresorów, wyteżoną pracą przyczyni się do wzmocnienia Polski Ludowej, a tym samym do wzmoc-

nienia obozu pokoju, któremu przewodzi niezwykły Związek Radziecki”.

W części artystycznej udział wzięły zespoły jednostki wojskowej i kółka ZMP przy Komitecie Wojewódzkim PZPR.

Otwarcie wieczorowej szkoły partyjnej w Koszalinie

Dnia 5 bm. odbyło się w wojewódzkim Ośrodku Szkolenia Partyjnego otwarcie Wieczorowej Szkoły Partyjnej.

Otwarcia dokonał drugi sekretarz Komitetu Wojewódzkiego tow. Dajek.

Do licznie zebranych słuchaczy przemówił zastępca kierownika wydziału szkolenia kadr partyjnych Komitetu Centralnego Partii tow. Drugier.

Inauguracyjny wykład o ekonomicznej polityce wygłosił tow. Maciej Elczewski.

Robotnicy woj. koszalińskiego meldują o przedterminowej realizacji rocznych planów produkcyjnych

DZIEKI twórcemu wysiłkowi całego zespołu, wykrzystaniu każdej minuty w produkcji i właściwej organizacji pracy, pomimo trudności w dopływie energii elektrycznej i wody, załoga wyróżniła lodu przy PP i UR „Barka” w Kołobrzegu wykonała i przekroczyła o 2.400 kg w dniu 18 października państwowy, roczny plan produkcji.

Roczny plan produkcji lodu w wysokości 1.200 ton był opracowany w oparciu o 10-miesięczny okres produkcji po 120 ton miesięcznie z pozostawieniem dwumiesięcznego okresu czasu na dokonanie przeglądów i remontu urządzeń fabrycznych. Produkcje lodu w br. rozpoczęto z dniem 1 marca i pomimo pierzyczych trudności wykonano go z nadwyżką. Do końca roku załoga postanowiła przekroczyć plan o 16 proc., dając dodatkowo 200 ton lodu.

Załoga tartaku w Polanicy, podległego ślupskiemu rejonowi przemysłu leśnego, przekroczyła również roczny plan produkcji. Pracownicy tartaku w Polanicy wezwali do współ-

zawodnictwa załogi tartaków ze szczecińskiego rejonu przez myślny leśnego.

Uroczyste akademie w fabrykach, PGR-ach i szkołach

W przeddzień rocznicy Wielkiej Rewolucji Socjalistycznej odbywają się w zakładach pracy, PGR-ach i szkołach liczne akademie, na których świat pracy i młodzież szkolna naszego województwa manifestują swą przyjaźń do Związku Radzieckiego.

Nasz korespondent Jan Guzy pisze:

W dniu 3 bm odbyła się w świetlicy PGR Startowo akademicka dla około 600 pracowników gospodarstw rolnych, należących do zespołu w Startowie.

Po referacie przewodniczący rolnej rady zakładowej tow. Cieśliński odczytał listę wyróżnionych przodowników pracy, którzy przez stałe przekraczanie norm dziennych przyczynili się wybitnie do przedterminowego zakończenia siewów jesiennych. Są to towarzysze: Franciszek Podgórski, Franciszek Dobrowolski, Stanisław Lynko, August Górke i Maria Bobko.

W części artystycznej wystąpiły zespoły świetlicowe młodzieży szkół podstawowych w Startowie i Kołczygłowach.

Jak nam melduje korespondent SZ podczas uroczystej akademii zorganizowanej przez młodzież Państwowego Technikum Finansowego w Ślupsku uroczystość odsłonięto sztandar organizacji zetempowskiej w obecności przedstawicielki Partii, Wojska Polskiego i DOSZ.